

עת"א 22498/02/16 - מדינת ישראל נגד רחמין בורכוב

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"א 22498-02-16 מדינת ישראל נ' בורכוב(אסיר)

בפני כב' השופט יוסף אלרון, נשיא [אב"ד]

כב' השופט יחיאל ליפשיץ

כב' השופטת אורית וינשטיין

מדינת ישראל

העותרת

נגד

רחמין בורכוב (אסיר)

המשיב

פסק דין

בפנינו עתירת היועץ המשפטי לממשלה לפי סעיף 25 לחוק שחרור על תנאי ממאסר, התשס"א - 2001, ובה נתבקשנו לבחון בשנית את החלטת ועדת השחרורים מיום 4/2/2016, ולהורות על ביטול שחרורו המוקדם של המשיב.

המשיב הורשע על פי הודאתו בגין עבירות של גניבת רכב, פירוק חלקים מרכב, חבלה במזיד ברכב, החזקת מכשירי פריצה והחזקת נכס החשוד כגנוב, ונגזרו עליו 12 חודשי מאסר.

זהו מאסרו החמישי של המשיב, אשר בהתאם לגיליון הרישום הפלילי בעברו הרשעות רבות בעבירות הפרת הוראה חוקית, רכוש, אלימות, נשק ושבל"ר.

ביום 4/2/2016 התכנסה ועדת השחרורים לדון בעניינו של המשיב, ובתום הדיון החליטה להיעתר לבקשה ולהורות על שחרורו המוקדם של המשיב כדלקמן:

"התלבטנו לא מעט בעניינו של האסיר, מחד גיסא מדובר באסיר אשר מרצה מאסר חמישי ואף שהביע רצון לעבור טיפול גמילה, בסופו של דבר התחרט ולא עבר טיפול גמילה, ומנגד העבירות בגין מרצה את מאסרו נעברו בתחילת שנת 2010, לפני מאסרו הקודם, ומאז שחרורו ממאסרו הקודם ועד תחילת ריצוי מאסרו הנוכחי, למשך למעלה משנה, לא הסתבך בפלילים. בנוסף, ממאסריו הקודמים לא שוחרר שחרור מוקדם ולא ניתנה לו הזדמנות למאת מהכלא עם תכנית שיקומית. אנו סבורים כי האסיר זקוק להמשך טיפול לאחר שחרורו, ובמידה ולא ישוחרר שחרור מוקדם יצא מהכלא ללא כל תכנית אשר יגביר את הסיכון לחזרתו למעגל הפלילי. עיינו בתכנית שהוצגה ע"י האסיר, ומצאנו כי היא ראויה ותואמת את צרכיו של האסיר ויש בה כדי להפחית ממסוכנותו של האסיר כהמשך לטיפול בקבוצה אגפית בכלא. אנו ערים גם למידע המודיעיני בעניינו של האסיר, אולם אנו סבורים כי יש לתת לאסיר הזדמנות נוספת לשקם את חייו בעזרת התכנית השיקומית שנערכה עבורו ובסופו של יום החלטנו להורות על שחרורו המוקדם".

בהמשך החלטתה קבעה הועדה מספר תנאים לשחרור המוקדם, לפיהם, בין היתר, על המשיב למלא אחר תכנית השיקום שהציג, לרבות התכנית התעסוקתית, בנוסף, המשיב יהיה במעצר בית בין השעות 20:00 ועד 06:00 למחרת, יתייצב בתחנת המשטרה הקרובה למקום מגוריו אחת לשבועיים וישלם את מלוא הפיצוי שנגזר עליו בגזר הדין.

ב"כ העותרת (מדינת ישראל) בנימוקי הערעור ובטיעוניו בפנינו, טען כי המשיב אינו עומד בתנאים המצטברים הדרושים לשחרור מוקדם בהתאם לסעיף 3 לחוק, וכי "הועדה לא נתנה את המשקל ההולם לחוות דעתם של כל הגורמים המוסמכים אשר הצביעו כי המשיב עודנו מסוכן ואינו בשל לשחרור מוקדם", ועל כן ההחלטה "חורגת ממתחם הסבירות באופן המחייב את התערבות בית המשפט הנכבד".

ב"כ העותרת הדגיש כי השחרור המוקדם מהווה פריבילגיה הניתנת למי שהשכיל לנצל את מאסרו לשיקום ואשר בכוונתו להמשיך בכך מחוץ לכתלי הכלא. נטען כי הדו"ח הסוציאלי בעניינו של המשיב מעלה כי למשיב רקע התמכרותי לסמים וכי במאסרו לא השתלב בטיפול גמילה. גורמי הטיפול בכלא התרשמו מצעיר רצידיביסט, אשר למרות גילו הצעיר גיבש דפוסים עברייניים שהלכו והתעצמו במהלך המאסרים, בעל נטייה להתנהגות אלימה וחסרת גבולות.

ב"כ העותרת הפנה גם לעמדת משטרת ישראל המתנגדת לשחרור, וכן לעבירות משמעת שעבר האסיר במהלך מאסרו ואף הציגה לעיונו, כמו גם בפני הועדה, מידע מודיעיני (ע/1) על התנהגות שלילית בכלא, לרבות העובדה כי המשיב המשיך בפעילות פלילית בתוך כתלי הכלא ואף תלוי ועומד כנגדו תיק בגין החדרת סמים.

כל אלה, לשיטת ב"כ העותרת "מעלים תמונה מדאיגה באשר להתנהגותו של המשיב בכלא ומסוכנותו כלפי הציבור", וכן "מעלים ספק בדבר נכונותו להשתקם ולהיטיב את דרכיו".

ב"כ העותרת ציין כי בהיעדר תכנית שיקום של רש"א, לא היה מקום לאמץ את התכנית הפרטית שהציג המשיב, אשר נבנתה על סמך היכרות של מפגש אחד בלבד עם המשיב, ואף עולות ממנה סתירות בין נתוני המשיב כפי שאלה הוצגו לוועדה לבין הנתונים כפי שהם רשומים בתכנית.

משכך, ובהינתן כי זהו מאסרו החמישי של המשיב (ע/2), בקש ב"כ העותרת לקבוע כי נפל פגם בהחלטת הועדה ולהורות על ביטולה.

מנגד, טען ב"כ המשיב כי במקרה דנן ובהתאם לפסיקה אין עילה להתערבות בהחלטת הועדה. הודגש כי הועדה ראתה לנגד עיניה אדם צעיר, אשר מאסרו הנוכחי אמנם התרחש כרונולוגית אחרי מאסריו הקודמים, אלא שהמשיב השתחרר ממאסרו האחרון בשנת 2014, ואילו העבירה בגינה נדון במאסרו הנוכחי התרחשה בשנת 2010.

משכך, ביקש ב"כ המשיב לדחות את העתירה וטען כי "מבחינה הוליסטית הועדה ראתה אדם שהצליח בלי תכנית ובלי קהילה... הועדה הסתכלה על ההתנהגות וראתה שהוא הצליח בחוץ וראתה שכאשר הוא קרוב לגורמי עבריינות, שם

תהיה הבעיה".

דין:

כידוע, ועדת שחרורים לא תורה על שחרור מוקדם של אסיר, אלא אם שוכנעה כי האסיר מבקש השחרור "ראוי לשחרור", וכן כי "שחרורו אינו מסכן את שלום הציבור", בהתאם לסעיף 3 לחוק שחרור על תנאי ממאסר, התשס"א - 2001.

סעיף 9 לחוק הנ"ל מונה את השיקולים אותם על ועדת השחרורים לשקול, שעה שהיא בוחנת את השאלה האם אסיר ראוי לשחרור מוקדם.

עיינו ע"ן היטב בעתירה שבפנינו ובבסיס נימוקיה כפי שעלה בהרחבה מטיעוני ב"כ המדינה ואנו סבורים כי ועדת השחרורים שדנה בעניינו של המשיב, לא נתנה את המשקל המספיק למסוכנותו, לחוות דעת הגורמים המוסמכים בעניינו ולסיכון הגבוה הטמון לשלום הציבור בשחרורו המוקדם.

אנו קובעים כי יש ממש בדברי ב"כ העותרת המהווים מסד של ממש לקבלת העתירה ולביטול שחרורו המוקדם של המשיב.

המאסר הנוכחי הינו, כאמור, מאסרו החמישי של המשיב, ואשר נגזר עליו לאחר שהודה והורשע בעבירות רבות ומגוונות, של גניבת רכב, פירוק חלקים מרכב, חבלה במזיד ברכב, החזקת מכשירי פריצה והחזקת נכס החשוד כגנוב.

עברו הפלילי של המשיב מכביד (ע/2) וכולל הרשעות רבות בעבירות הפרת הוראה חוקית, רכוש, אלימות, נשק ושבל"ר.

גם בעת מאסרו הנוכחי ובין כתלי הכלא נפתח למשיב תיק פלילי נוסף בגין החדרת סמים.

לאור התנהגותו השלילית בכלא ואי רצונו להשתלב בהליך טיפולי כלשהו, כל הגורמים המוסמכים מתנגדים לשחרורו המוקדם. כך, מהדו"ח הסוציאלי בעניינו עולה תמונה מדאיגה של צעיר בעל רקע התמכרותי לסמים, אשר אינו מעוניין להשתלב בטיפול גמילה (למעט קבוצה אגפית), בעל נטייה להתנהגות אלימה, עבריינית וחסרת גבולות. משטרת ישראל גם היא מתנגדת לשחרורו המוקדם לאור התיק הפלילי שנפתח לו בעת המאסר כאמור, כמו גם עבירות המשמעת שעבר בכלא. עיינו גם במידע המודיעיני (ע/1), שהונח גם בפני הועדה, המעיד על התנהגות שלילית ובעייתית של המשיב בעת מאסרו.

החלטת הועדה נשענת, ברובה, על כך שלמשיב לא ניתנה עד היום ובכל מאסריו הקודמים "ההזדמנות" לצאת מהכלא עם תכנית שיקומית, והועדה מאמצת את התכנית הפרטית שהציג המשיב.

אנו סבורים שלאור המסוכנות הגבוהה של המשיב והסיכון הגבוה לשלום הציבור בשחרורו המוקדם, אין די בנימוק זה כדי להצדיק שחרור מוקדם, שהוא כידוע וכדברי ב"כ העותרת, "פריבילגיה" הניתנת לאסיר שעומד בתנאי סעיף 3 לחוק ואינו זכות מוקנית [ראו, למשל, רע"ב 3227/13 סעיד אלעמור נ' מדינת ישראל [פורסם בגב' (31.7.13)].

נדגיש, בהקשר זה, כי נקבע לא אחת בפסיקה כי את שאלת הסיכון הנשקף מהאסיר לביטחון הציבור, יש לראות כשיקול המרכזי שעל ועדת השחרורים לשקול, בבואה לדון בשחרורו המוקדם של האסיר [ראו, למשל, רע"ב 3326/00 עדני נ' מדינת ישראל [פורסם בגב' (21.6.2000)].

עברו הפלילי של המשיב, מאסרו הנוכחי, התנהגותו השלילית והפלילית בכלא, כמו גם חוסר רצונו לשתף פעולה עם גורמי הטיפול, מעידים כי המשיב אינו מפנים את החומרה שבמעשיו ועל הרצידיביזם שבביצוען וכי אינו ראוי לשחרור מוקדם.

בראית האמור לעיל, אנו קובעים כי לא היה מקום להורות על שחרורו המוקדם של המשיב.

אשר על כן, העתירה מתקבלת ואנו מורים על ביטול החלטת ועדת השחרורים מיום 4/2/2016.

מזכירות בית המשפט תשלח עותק פסק הדין לבאי כח הצדדים למשיב באמצעות שב"ס.

ניתן היום, י"ב אדר א' תשע"ו, 21 פברואר 2016, בהעדר הצדדים.

א. וינשטיין, שופטת

י. ליפשיץ, שופט

**י. אלרון - נשיא
[אב"ד]**

אתי עטיאס